

הנשף בלון, "אוויה" - התעופה מתבמאת בבאלונים, התכאורה קימשיית לפי המתכונות הרגילה באירופה המרכזית

מזרחית, הצליחה להלהיב רק את מרקו תורג'מן שהדביק שטר של חמש ל"י על ביטנה, ואילו כיפופי-הברזלים של גיבורי ישראל, לא עשו את הרושם המקוה. ראו כבר איך שמכונות לא כל כך גיבורות מבצעות כיפופים כאלה.

גם שייקה אופיר היה צריך להופיע, כפי שהודיעו לכולם, פרט לשייקה. כששמע על כך לראשונה בהיותו בחמאס, יצא לבלות במקום אחר.

כמסמרה-ערב נקבעה תחרות הנשיקות. לכל כרטיס צורף תלוש-נשיקה, אותו צריך היה בעל-הכרטיס לעניק לנערה שיבחר, תמורת נשיקה. לעלמה שתאסוף את המספר הרב ביותר של תלושים הובטח "פרס משגע". אף נערה לא העזה לאסוף תלושים תמורת נשיקות. את המספר הרב ביותר של תלושים צברה רינה וייסיעקובסון. היא פשוט באה עם החבורה הגדולה ביותר. היא זכתה בפרס משגע - בקבוק שמפניה (6,5 ל"י).

עוד בטרם נסתיימה התוכנית כבר נהרו רוב המשתתפים החוצה. אלה שנותרו נתי עכבו רך בכוח השטפון שמגע את הגישה לתל-אביב. אף אחד לא אשם חוץ מאיתנו, טען אחד המאוכזבים. גם אם היו מבקשים 100 לירות בעד הזכות להשתתף בנושף "בוהמי, פרטי וסגור" בחמאס, היינו משל"מים!"

מדווחת זיוה יריב

עד הנשף במדון "אוויה":

לנשף זה קראו בשם נשף התעופה. מפני שהיו סותרים, פקידים, קבלנים, נהגים, תיירים ושלושה ציורים של מטוסים. אם היו שם בעלי-כנפיים טבעו מן הסתם בהמון המקורקע.

ההזמנות הודפסו בצורת כרטיסי-טיסה. היה לי הכבוד להיות Single Passenger מספר 39704 במחקה דהיקוס סילון, תמורת 12 וחצי ל"י בלבד. היה כתוב שם שזאת טיסה מיוחדת מ-1961 ל-1962, ש"הנוסע יעבור דרך חדר-האוכל, בר ה"סילון, האולם הראשי, חדר-האוכל המרכזי, בר השמפניה - ומשם בחורה לבית, למשרד, לאוהל או לצריף שלו.

הפצים צמודים המותרים לנוסע בטיסה זו: האשה, הבוס או המזכירה. ובמזדור שבו מציינים את החפצים שרשאי הנוסע ליטול עמו בטיסה חזרה, נכתב: אותם ה"חפצים שהבאת איתך?"

באותיות-דפוס הובטח שהדרך חזרה מוב"טחת עלייך גרירה במכונית או באמבולנס, ושכאמצע תיערך תצוגת-אופנה של פרוחת גוילנדר וגולש חם.

ככה זה היה. אבל ירד גשם והיה מחניק והטיסה היתה גרוועה. הנוסעים היו עצובים והם טסו באלמות ענקיים, לפי מיקצבי לואיס ח'ו. ד. בורג ואלכסנדר פיליפ עם רביעיית הגיאו של קול ישראל. המור נשאר המור. בחצות בדיוק קרה מה שקרה בשנה שעברה באותה שעה. ואחר-כך ניגנו את מקי סטינאי. ואז בא תור הסימבוליקה: זקן נכנס לאולם כשהוא מוביל ביד ילדנות נפחדת. אולי מפני שחזתה מה מצפה לה בשנת 1962, אותה היא סימלה לצד מר 1961 הזקן.

מה שהיה איכפת לי במיוחד היה ש"הכריתו חמור מקימי אחד להיות עליי. אבל הוא היה עקשן כמו פרד וגומה לי גם לא שותי. לא עניין אותו 61, 62 מפני שלא כמו אחרים באותו מעמד ידע שהוא היה חמור ב-1961 ויישאר חמור ב-1962.

ולא הייתי מלצר. כל מה שאני יודע, זה שרק המשקה הראשון היה חנים ואת השני אחרם צריכים לשלם. ומה שכתוב פה - שני ינות - או הכוונה בודאי שאפשר לבחור או זה או זה" כיוון שלא עשו אותי מאצבע, אני אומר לו שאני מוכן לשלם בשביל היין אבל אני רוצה שיתן לי קבלה על זה, ואז נראה מה יהיה. כאשר שמע את זה, נזכר פתאום שהוא יודע לקרוא רך להביא לנו את היין האדום ואתר כך עושה את עצמו שהוא לא יודע מכלום.

בשעה 11.47 קיבלנו סוף-סוף את המנה העיקרית שצריכה להיות עשויה מתרנגול הודו אבל שכתו להוסיף שהתרנגול יהיה קשה כאבן ובלי טעם. הטעמים היו מוגזים חים אמנם על אותה צלחת, אבל בנפרד, בצורה של ממרח מתוק כמו ריבה יחד עם שני דובדבנים, שבאו ישר מהאפריטיף. חוץ מזה היו שם תפוחי אדמה קטנים, מטוגנים בשמן, וסלט חסה. מהשעועית הירוקה האיטלקית, נזף ריח של שומן בשר, והשכנים שלי לשולחן, שהתענוג הזה עלה להם בחודאי ארבעים לירות, שוב השאירו את הצלחת מלאה אחרי שרק טעמו מזה כעם אחת.

שוב היה עלינו לחכות שלושת-רבעי שעה. עד שקבלנו את הפרפה. מכאן ואילך עלו להפסיק את ההשמצות, מפני שהקוץ דיטור, לא מגיע לו. הפרפה באמת היה כפתור ופרה והוא הציל קצת את כבוד המקום, אם בכלל היה מה להגיל שם. כמה שעות אחרי הפרפה, הגיע גם הקפה ובנגוד לכל ההבטחות, בלי המינו. ד"ר. כיוון שכבר הכרתי בעל פה את האינטרטיגיה של מלון ד"ר. יכולתי לעשות חשבון כמה זמן יהיה עלי לשהות כאן עד שיגישו לי לפי החשבון שעשיתי, ראיתי שאצטרך לישון פה עוד עשרים וארבע שעות וזה קצת יותר מדי בשבילי מפני שקבעתי פגישה למחרת בצהריים בדפוס, או כל הכבוד לקונדיטור, הלכתי הביתה. בשביל 20 לירות, גם זה מספיק.

מדווח אלי תבור

עד הנשף ב"החמאס":

לש לי הרגשה שאנחנו נמצאים ב"מקלט ומחכים כל רגע לשמוע את תרועת-הארגעה כדי לצאת החוצה" אמר אחד הנושפים באולמי החמאס. הוא לא היה שותי. זאת היתה הרגשה הכללית של כ-500 הנוכחים, ששקלו 20 לירות תמורת כרטיס-כניסה לנשף "בוהמי, פרטי וסגור", שהפך לנשף כללי ופתוח לאלה שרצו לראות את הבוהמה.

על רוב הנוכחים העיקרו 20 הלירות ה"אבודות. תמורת כסום כזה מצפים אנשים שיבדרו אותם ויאכילו אותם. תחת זאת זכו הנוכחים באכילה חופשית של מנות-קבאב, שתי כוסיות משקה, תזמורת ממדרגה שלישית ובדיחות ממדרגה רביעית.

כל מי שהוא מי היה שם. היו נעדרות הזוהר של שנות החמישים - רינה וייס, סוגיה אברמוביץ ומלכה רוונשטיין. היתה כלי המושבה ההונגרית. מאפרים קישין ועד קטי מטמור. והיתה גם הבוהימה - מיגאל תומרקין ועד לשמואל בונים. אבל איך שהוא הם לא הסתדרו ביחד. סוף סוף כמה מנות קבאב אפשר לאכול?

מנהלי החמאס אספו הפעם את הכסף בדרך קלה. הם הציגו לקהל סידרת תמונות וזרעה מרגיעות. עם כותרות רגועות עוד יותר. רקדנית-בטן, שייצגה את האמנות ה"ישראלית".

מנה שניה, LE PATE DE FOIE GRAS

ממרח כבד, עם עשירית ביצה באמצע. טעם מר ובצקי ונדבק לשיניים, אבל מילא. מנה שניה בסך הכל ויש עוד שש מנות לפנינו. גמרתי איך שהוא את הממרח (הייתי רעב, השעה 10) וחכיתי למנה ה"שניה. במשך חצי שעה ראינו את המלצר רק מרחוק, מפני שהיה אי שם איהו שולחן שבעליו הזמינו בקבוק קוניאק על חשבונם והמלצר לא רצה לזווג מהם שמא יתפוש אותם מלצר אחר. סוף-סוף הביא את המרק, זה שנקרא בתפריט בשם

LE CONSOMME DOUBLE AU PORTO EN TASSE

על המרק הזה ברוך השם אין לי תלונות, אלא שלא מצאתי בו שום טעם של פורטו ואני לא יודע מדוע צריכים לקרוא למרק בשר רגיל בשם צרפתי כל כך מסובך. ככה זה נמשך מנה אחרי מנה כשהגשה האיטית מוציאה את הנשמה. רציתי לשלוח את השוער שיקנה לי בחוץ פלאפל אך בא המלצר ורצה שנוזמן יין על חשבוננו. אז אני הראיתי לו את התפריט ששם כתוב שיגישו יין אדום.

כאבן וחסר-טעם

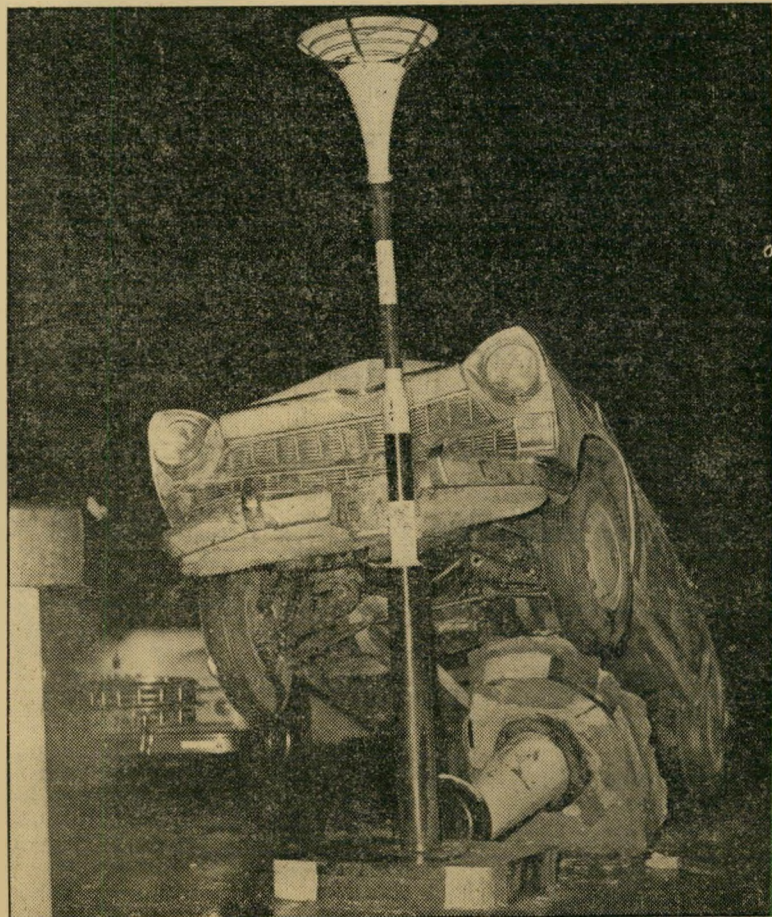
אני מראה לו את התפריט, אבל המלצר לא רצה לראות. "אילו ידעתי לקרוא" עונה המלצר, "הייתי יושב בכנסת

לבורי. אלא שאיני יכול להיות בטוח אפילו בכך, כיוון שהרג היה בלי סימני היכר: מקולף ובלי עצמות.

המציאות:

נגשתי לדוכן שכיבד אותנו במנה מספר 1, הוא ה"APERITIFS "ADIEU 1961". הרכבו של הקוקטייל היה סודי וטוב שכך, כיוון שאילו ידענו מה יש בפנים, לא היינו מכנים את זה אפריטיף אלא מרק פירות, ביחוד עם חתיכות האננס והדובדבן ש"צפו למעלה.

אחרי האפריטיף הושיבו אותי המלצרים על מקומי, יחד עם עוד שנים אחרים וככה ישבנו שלושה איש, ליד שולחן קטן של שנים. ישבנו כך, צפופים ולחוצים במשך שעה, וגם רעבים וצמאים, מבלי שיוגש לנו דבר. בשעה עשר הואיל סוף סוף המלצר לגשת, ושאל אם אנחנו רוצים להזמין יין על חשבוננו. אמרתי לו שקודם כל, שימזוג את היין הלבן שאנו זכאים לקבל בהתאם לתפריט ורק אחר כך נדבר על הזמנת. "איזה יין?" שאל המלצר. "אני לא קבלתי כל הוראות על יין שצריך להגיש חנים!" אפילו שהראתי לו את התפריט, שבו היה כתוב יין פומרו לבן, לא האמין לי ורץ לשאול את האחראי. אחרי זה חור, ובא-ישביעת רצון גלויה מזג לנו את היין בחינם.

ללא מעצורים: תאונה בכנית דינגווי-גורדון, תל-אביב